

Poema inacabat

Gabriel Ferrater
Poema inacabat

Aquell que va empenyar el talòs
Garcés i el Teixidor renyoc
quan va fer els seus primers poemes,
veureu que hi torna sense esmena.
Vull contar un conte impertinent,
però el deixaré per després
i aniré allargant el meu pròleg.
L'ompliré de gent i de coses
i d'afectes. Diré que sóc
a Cadaqués, en ple melós
i endormiscat mes de setembre
(quan les hiperbòries fembres
van mancant) del seixanta-u,
amb vent de mar sense recurs
(només que aquesta matinada
sembla que es gira tramuntana
i em fa por el fred que passarem,
per bé que l'aire serà net
i neta l'aigua: m'accontenta
més quan és bruta i ben calenta).

El dedicar vindrà primer.
A tu, Helena, que m'has fet
conèixer Cristià que imito
(només que jo del tot no rimo),
dona novella, que has marxat
amb la faldilla de tergal
i el jersei verd, a examinar-te
del Cristià de qui parlàvem
precisament, tan vivament
i els seus mots i els seus arguments
(oh Déu, com ell renegaria
si sabés que d'Erec i Enida
us n'hauríeu d'examinar!)
te'ls aplicaves a cantar
(un triomf de gall t'encenia)
la passió amb què descobries
que les coses que tu has volgut
i que algunes que has obtingut

són velles com les velles faules
i molt més velles que els exàmens:
a tu, Helena, que ara aprens
a viure (digues, em permetes
que vingui a classe amb tu, i m'assegui
al teu costat, fins que me'n treguin?),
que llesta d'exàmens, demà
a la una, veurem baixar
de l'autobús, a tu, Helena,
vull oferir-te aquest poema.

A mi no em faria cap por
que fos pedregós i reblós,
però com que és teu, i tu fina,
li daré passades de llima,
miraré que el mot i que el vers
no se'm pensin que tenen drets
a una vida d'exuberància
lluny de la meva vigilància.
Serà el meu tema, justament,
el dret a fer-se independent,
però serà el dret de les filles
que jo tinc. Les meves rimes
vull que obeeixin sense embuts.
Quan tingui els mots fermats ben curt
m'atorgaré tota permesa,
patriarca que s'hi rabeja.
Seré digressiu i cursiu,
anacolútic i al·lusiú.
Faré llistes de bones coses
i de dolentes, noms de noies:
per exemple la Maribel
que enguany ens ha lluit promès
i deu tenir gust a llimona.
Jo m'entenc, i aquesta és la forma
com tinc decidit de seguir.
Potser el sol fi d'això que escric
és el meu propòsit de plagi.
Vull que d'un cop tots es refacin
que copio els medievals.
Sempre ho he fet i declarat
i sempre he vist que no s'ho creien.
Ingenus que són. Els poetes,
ben cert que som uns mentiders
però abans i encara més
cert és que som uns egoistes.
Compta que no direm mentides
de nosaltres. La veritat
ens sembla més interessant
perquè ens porta nosaltres dintre.
Sóc poeta medievista,

deixem-ho doncs per afirmat,
i deixa'm ara saludar
els lleials a l'edat mitjana
que no somnien cavalcades
ni alicorns ni sarraïns.
De cavallers, mai no n'he vist.

Si bé la seva edat mitjana
tirant a moréasiana,
no me la crec, Josep Carner
que tots nosaltres ens ha fet
i és a Brussel·les grisa d'aigua,
reclama el meu primer homenatge.

Tu amb qui parlàvem d'Ausiàs
i recordàvem «la canal
de Flandes», Rosa Leveroni,
quan uns nòrdics que Déu confongui
anaven per embarrancar
i ens ho miràvem consternats
de la terrassa del Marítim,
Rosa, no em fallis, i no oblidis
que tu em deus i jo et dec un vers
i que tant tu om jo els devem
a la Roser, que la risible
posta de sol de l'altre dia
no convé que caigui en l'oblit
ans que el seu fet li sigui dit.
Rèiem tots tres i ens astoràvem
d'aquell sanguinós melodrama
ofert al teatre de dalt
del camí vell del Port Lligat.
Recordes com el sol rodava,
baldufa negra, i s'espantava
de caure darrera el Pení?
Com si fos res tan decisiu
que un vespre mori, el poca-solta
que per tornar té la seva hora-
No segueixo, ho va dir Catul,
i la natura en fa un abús
(que ens coneix impressionables)
quan ens dóna aquests espectacles.
Sabem venjar-nos amb els mots.
Aquí en tens una versió,
però te n'enviaré una altra
amb més metàfora i menys dansa.
[...]